

Herning Banen til Give, som jeg før har talt for og foreslaaet, men som længe har haft en ublid Skæbne i dette Ting, skønt det er erkendt — hvad der ogsaa nu er udtalt af det ærede Medlem for Bjerre (Jørgen Jensen) —, at det vil være berettiget at gennemføre dette Anlæg. Jeg vil i Tilslutning til det ærede Medlem for Vejle (Nielsen-Kirkelund) og andre fremhæve det ønskelige i, at Forslaget om dette Anlæg beholder sin Plads i § 1. Deri var den højtærede Minister jo ogsaa enig.

Den anden Bane, jeg vil omtale, er den store Bane mellem Skive og Skern, som jeg efter Evne har arbejdet for, og med Hensyn til hvilken jeg har faaet delvis Tilslutning i Kommissionen, hvorfor jeg særlig maa takke det ærede Medlem for Helsingør (Christian Rasmussen) og vor gamle Kollega Ole Olsen, der vare de eneste, der fuldt ud sluttede sig til Tanken. Saa meget des glædeligere er det, at den højtærede Minister har ment at burde foreslaa hele Linien fra Skive til Skern, som Kommissionen kun delvis har turdet tilraade.

Jeg vil blot rette en Henstilling til den højtærede Minister. Vi have allerede fra Beboerne i Holstebro og de nærmest liggende Sogne faaet et Andragende, hvori der udtales Frygt for, at denne Bane vilde blive dem en Rovbane, som det hedder. Den højtærede Minister har allerede udtalt sig bestemt om dette Spørgsmaal. Sagen er jo den, at det i Andragendet antages, at Faren ikke bliver saa stor, dersom man lader denne Bane skære Holstebro—Herning Banen ved Tvis i Stedet for som foreslaaet ved Aulum. Jeg skal intet sige i saa Henseende, kun henstille til den højtærede Minister og det Udvalg, der kommer til at behandle Lovforslaget, at tage denne Sag under velvillig Overvejelse.

Der er en Ting, jeg ikke kan undlade at udtale min Beklagelse over, det er Tilskuddet til de private Baner. Jeg havde slet ikke tænkt, at det ikke skulde kunne blive sat højere, f. Eks. ude i Grindstedegnen, hvor de have ventet saa længe og trængt saa haardt til disse Baner. Jeg havde tænkt mig, at der dér kunde blive taget Hensyn dertil, og vi havde egentlig tænkt at indføre i Betænkningen, at vi vilde overlade til Rigsdagen at bestemme Størrelsen af Tilskuddet. Vi erkendte nemlig, at der var Egne ud over det Par, vi allerede have betænkt med Baner, der burde have større Tilskud end Halvdelen.

Det beklager jeg, at de ikke have faaet; jeg havde troet, at det var blevet Følgen — og det bliver det maaske ogsaa —, at de havde faaet lidt mere, for det var meget sørgeligt, om de skulde komme til at vente endnu længere af den Grund, at de ville blive nødt til selv at bringe større Tilskud for at faa Banen ført igennem.

Saa er der Refsnæs—Hou Routen, hvorom der er talt meget baade i Kommissionen og her. Det vil maaske synes underligt for mange, at jeg som Vestjyde ikke ogsaa med Glæde har kunnet give denne Route min Tilslutning. Jeg kan i denne Henseende saa nogenlunde henholde mig til Ministerens Udtalelser. Jeg har ikke sagt, at jeg ikke vilde være med til den; det er heller ikke sagt saaledes i vor Betænkning, men Sagen er den, at vi kom til at staa overfor et Enten—eller, og jeg følte det som min Pligt som Repræsentant for Vestjylland, naar Valget stod imellem de to Ting, enten en Forbindelse Herning—Give, hvorved vi vilde faa Banelinien gennem disse jernbanetomme Egne ført helt igennem, eller Refsnæs—Hou Routen, at jeg saa maatte vælge det første. Vi have jo nu ogsaa hørt, hvad der heller ikke har været skjult for mig, at der ogsaa kunde tænkes paa andre Overfarter, men det er noget, Fremtiden maa afgøre. Jeg har ment at burde sige dette overfor dem fra Vestjylland, der have tænkt sig, at jeg burde være med til at arbejde for denne Route. Jeg er som sagt ikke imod den, og jeg ønsker ogsaa bedre Overfartsforhold. Men jeg har skønnet, at paa Grund af de store Krav, vi her have stillet til Statskassen, kunde jeg ikke være med til at stille nogen Fordring i denne Retning samtidig med, at vi fik vort længe nærede Ønske om at faa en Herning—Give Bane ført igennem opfyldt.

Jeg skal slutte mine Udtalelser med dette Ønske og det Haab, at de Baner, der her tænkes anlagte, maa bringe Udvikling og Velsignelse i disse magre Egne. Vi kunne være sikre paa, at det ikke forholder sig, som mangen en tror, at de Penge, der anvendes til Baner her, ere saa godt som spildte. Det er der vist ingen, der tror længere. Vi hørte et enkelt Medlem udtale her, at det var altfor meget at gøre for disse Egne. Det kunde ikke betale sig. Jeg tror ogsaa, at den højtærede Minister kom til at udtale, at det kunde være en halv eller hel Menneskealder, før disse Baner kunde bære Driften. Det haaber jeg dog ikke. Det vil Frem-